

spolu s výpočtem 5%ní tantiemy z hrubého výtěžku po srážce odpisů, když byla již před tím mu dodala opisy bilancí (vyúčtování jmění a zisku) za roky 1917 a 1918 a dovolila jak před zasláním onoho vyúčtu ze dne 24. listopadu a 8. prosince 1920, tak i potom, aby nahlédl do jejích obchodních knih a takto si zjednal podklad pro přezkoumání zasláního vyúčtu. Tím učinila žalobkyně zadost závazku, uloženému jí rozsudky a zákonem; více nemůže žalovaný na ní žádati, a návrh žalobcův, by vysloven byl zánik exekvovaného nároku a exekuce byla zrušena, jest tedy oprávněn. Nelzeť obchodnímu pomocníkovi ve smyslu § 14 zákona o obchodních pomocnících přiznati větších práv, než mají komanditista a tichý společník dle čl. 160 a 253 obch. zák. (Srovnej k tomu vývody o právech obchodního pomocníka s podílem na zisku čili s právem na tantiemu (commis intéressé) v komentáři Stauba-Pisko 1908 čl. 57 str. 217 a v Ehrenbergově knize »Handbuch des gesamten Handelsrechtes« 2. svazek III. oddělení § 111 a § 130 str. 610 a násl. a 836 a násl.) Domnívá-li se žalovaný, že bilance žalující akciové společnosti za roky 1917 a 1918 jsou nesprávné nebo nedostatečné a důsledkem toho také sdělený mu vyúčtet tantiemy nesprávný po případě neúplný, a že mu přísluší vyšší nárok (jak si jej skutečně též vypočítal), musí žalobou uplatniti svůj nárok, a teprve v tomto pozdějším sporu bude možno rozbíratí to, oč žalovaný se pokusil v nynějším sporu, t. j. otázku, byla-li tantiema, kterou mu žalobkyně vyúčtovala a vyplatila, správně vypočtena čili nic.

Čís. 1775.

Povoliti prodej dle čl. 382 obch. zák. jest příslušným sborový obchodní soud pokud se týče senát.

(Rozh. ze dne 11. července 1922, R II 293/22.)

Žádost za povolení prodeje dle čl. 382 obch. zák. byla vznesena u okresního soudu, jenž se prohlásil věcně nepřislušným. Rekursní soud nařídil prvému soudu, by o návrhu na prodej rozhodl. **D u v o d y:** Názor prvního soudu, že k povolení prodeje je věcně nepřislušným, je nesprávný. Podle čl. 382, 310 obch. zák., pak § 47 uvoz. zák. k obch. zák., čl. XIII. čís. 9 uvoz. zák. k ex. ř., pak § 385 jedn. ř. je k prodeji dle čl. 382 obch. zák. příslušným soud, v čl. 310 obch. zák. uvedený, neboť předpisy čl. 310 obch. zák. platí také o zákonném zástavním právu speditera, poněvadž při tomto není zapotřebí písemného stvrzení o zřízení zástavy, ježto zástavní právo přísluší speditéru již podle zákona.

Nejvyšší soud odmítl návrh žadatelky na povolení prodeje zboží pro věcnou nepřislušnost dovolaného soudu.

D ů v o d y:

Soudce první a odpůrkyně navrhovatelky směřují případ článku 343 (354, 365, 366, 387) obch. zák., kde nejde o výkon zástavního práva a soud k povolení prodeje skutečně příslušným není, s případem článku 310 a ostatních ustanovení, zásadně pod něj spadajících a v § 44 uv. zák. k obch. zák. vyjmenovaných, mezi nimiž citován je zvláště také čl. 382

obch. zák., kde naopak o výkon práva zástavního jde a soud dle zásadního ustanovení článku 310 a cit. § 44 k povolení prodeje povolán jest. V tomto případě žádá se prodej dle čl. 382. Že žádost ještě vedle toho míní, že žadatelka oprávněna jest k prodeji krom toho také vedle čl. 387 (366) obch. zák., nemůže příslušnosti soudu pro rozhodnutí dle čl. 382 vaditi, neboť omezí se jen na rozhodnutí této otázky, a může-li prodej povolit, povolí jej, nemůže-li však, nepovolí, v obou případech však, pokud by snad navrhovatelka kladla žádost i ve smyslu § 387, tuto pro nepřislušnost soudní odmítne. Avšak rekursní soud a navrhovatelka zase přehlížejí, že dle cit. ustanovení (čl. 310, § 44 j. n.) příslušným jest k povolení prodeje za účelem výkonu práva zástavního obchodní soud, jímž však je sborový soud (§§ 1—4, 6, 7, 51 poslední odstavec j. n.), buď samostatný obchodní soud neb obchodní senát sborového soudu. Okresní soudy, ani ty, jež jsou ustanoveny pro obchodní věci, nenazývá zákon soudy obchodními, nýbrž okresními soudy pro věci obchodní (§ 2, odstavec druhý, § 52 j. n.). Na kolik však by přes to vzešla otázka, zdali nelze připustiti k příslušnosti té i okresní soudy pro věci obchodní, kterou bývalý nejv. soud víd. řešil podle obnosu pohledávky, kdežto Neumann k § 52 j. n. str. 17 příslušnost okresního soudu nepřipouští, jest to otázka zde bezpředmětná, protože pohledávka zde přesahuje obnos příslušnosti okresního soudu. Podotknouti je, že § 385 j. ř. mluví jen o provedení prodeje, nikoli o jeho povolení.

Čís. 1776.

Ku zastupování nestačí substituční plná moc udělená zdejšímu advokátu advokátem cizozemským.

(Rozh. ze dne 11. července 1922, Rv II 82/22.)

Nejvyšší soud vrátil dovolateli dovolací spis s tím, aby předložil přímou plnou moc pro zástupce, jenž ho posud zastupoval pouze v substituci cizozemského advokáta.

Důvody:

Podle § 1 lit. a), § 7 a 8 adv. řádu, § 1 zákona ze dne 31. ledna 1922, čís. 40 sb. z. a n. a zákona ze dne 23. července 1919 čís. 449 sb. z. a n. o zákonné ochraně Československé republiky může při soudech republiky připuštěno býti zastupování jen tuzemskými advokáty. Cizozemský advokát nemůže v tuzemsku vůbec pokládán býti za advokáta ve smyslu tuzemských zákonů, t. j. za osobu, které právo vykonávání advokacie zde přísluší, a nemá následkem toho ani oprávnění, jež civilní soudní řád advokátu přiznává. Právě-li tedy § 31 odstavec druhý c. ř. s., že advokát může udělenou mu plnou moc na jiného advokáta přenést, nezřídí se taková legální substituce tím, že cizozemský advokát, který, jakž doloženo, vůbec zde za advokáta neplatí, a tudíž jen jako pouhý t. zv. obecný plnomocník považován býti může (§ 29), přenesl plnou moc na advokáta tuzemského, neboť pak ji nepřenesl advokát, nýbrž obecný plnomocník, který toho práva nemá, a vůbec není oprávněn v t. zv. sporech zástupčích.